

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kummer Ákos pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Antal Ildikó ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2010. június 28. napján meghozott, 27.P.20.347/2010/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd, dr. Kummer Ákos (címe) ügyvédi munkadíját teljes egészében az alperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Ezen túlmenően kérte, hogy az elsőfokú bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől és kötelezze elégtétel adására magánlevél formájában, bocsánatkérésének kifejezése mellett. Kérte az alperes kötelezését 500.000 forint és ennek 2005. július 1. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak megfizetésére nem vagyoni kártérítésként. Indítványozta az alperessel szemben közérdekű bírság kiszabását is.

Keresetének indoklásául előadta, hogy az alperes a referencia adatait jogellenesen továbbította a ... Zrt-hez, ezért adatai szükségtelenül kerültek a Központi Hitelinformációs Rendszerbe (KHR). A készfizető kezessége miatti fizetési kötelezettsége 90 napot és a minimálbért meghaladó mértékben nem állt fenn. Erre tekintettel korábban a Fejér Megyei Bíróság jogerősen kötelezte a ... Zrt-t, hogy a referencia adatait a Központi Hitelinformációs Rendszerből haladéktalanul törölje.

Arról, hogy a KHR-be került, akkor szerzett tudomást, amikor lánya részére személygépkocsit kívántak vásárolni, és ott ismét kezesként járt volna el. A lánya ekkor kijelentette, hogy a továbbiakban kapcsolatot nem kíván tartani vele, volt házastársa is így határozott. Korábban a velük való viszonya rendeződni látszott, ez az eset azonban a normális életvitel kialakulását ismételten megakadályozta. Az alperes eljárása miatt rendkívül kellemetlen helyzetbe került, a szűkebb környezetében élők elfordultak tőle azt követően, hogy megtudták a rossz adósok nyilvántartásába került, és korábbi családja ismét hátat fordított neki. Folyamatosan magyarázkodnia kellett, a család bizalmának és szeretetének visszaszerzése, és az ismerősök előtti tisztázás érdekében. Mindezek a hátrányai kifejezetten az alperes jogellenes magatartásából fakadtak.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes személyiségi jogát nem sértette meg, az adatok továbbítása nem minősül olyan különleges eseménynek, ami jogsérelmet okozhatott volna a felperesnél. A felperesnek a kezesség elvállalásakor számot kellett vetni azzal a lehetőséggel is, hogy az adós teljesítésének hiányában a szerződés teljesítése rá fog hárulni. A felperes korábbi döntésének következménye volt az, hogy adatai a rendszerbe bejegyzésre kerültek. A KHR -be való bekerülés ténye nem nyilvános, erről a felperes közvetlen környezete kizárólag a felperestől, illetőleg családtagjaitól szerezhetett tudomást, ennek következményeit a felperes nem háríthatja rá.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyhez fűződő jogát azzal, hogy adatait 2005. november 24. napján továbbította a ... Zrt. részére. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy a felpereshez intézett levélben fejezze ki sajnálkozását a történetekért. Kötelezte továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forintot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A felperesi pártfogó ügyvéd munkadíjáról úgy rendelkezett, hogy azt teljes egészében az alperes viseli. Kötelezte továbbá az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 30.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, a 78. § (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályokat és a személyhez fűződő jogában sértett személy által érvényesíthető polgárjogi igényeket, valamint a közérdekű bírsággal kapcsolatos jogszabályi rendelkezést.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy jogerős bírósági ítélet állapította meg, hogy a felperes referencia adatait az alperesi társaság jogellenesen továbbította a Központi Hitelinformációs Rendszerhez, így az alperesi jogellenes magatartás bizonyított volt. Úgy foglalt állást, hogy a referencia adatok KHR rendszerbe való továbbítása alkalmas a jóhírnév megsértésére, mert ez a tény negatív következtetések levonására adhat alkalmat. Kifejtette, hogy a tartozások megfizetésének elmaradásáról való tudomásszerzés, lehetőséget ad a társadalmi lecsúszásra történő következtetésekre. Erre figyelemmel a jogsértés tényét az elsőfokú bíróság

megállapította és eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és elégtétel adására is kötelezte.

..., ... tanúvallomásai alapján azt állapította meg, hogy a felperesnek nem vagyoni hátránya keletkezett az alperesi magatartás következtében. A felperesnek volt házastársával és lányával kialakulófélben levő kapcsolatában okozott zavart az, hogy a felperes KHR rendszerbe került és ennek folytán kezességet nem tudott vállalni lánya hitelfelvételekor. Ennek következményeként kapcsolata a volt feleségével és lányával ismét évekre megszakadt. Az elsőfokú bíróság az alperesi védekezéssel szemben kifejtette, hogy természetes volt a tanúk előadása, mert akkoriban erős indulatok munkáltak bennük a felperessel szemben és a lakókörnyezet kérdésére mondták el a történeteket, mivel az ismerősök hosszabb ideje nem találkozhattak a felperessel. Így nem lehetett a felperes terhére értékelni azt, hogy többek csak a családtagjai útján szereztek tudomást a KHR-be való kerülésről.

A körülményeket mérlegelve az elsőfokú bíróság 500.000 forint nem vagyoni kártérítést tartott megalapozottnak, kiemelve azt, hogy az összeget az ítélet meghozatalakorai értékviszonyok alapján állapította meg, ezért a kamatfizetésre irányuló kérelmet elutasította.

Elutasította továbbá az elsőfokú bíróság a közérdekű bíróság kiszabása iránti kereseti kérelmet is, kifejtve, hogy a perbeli esetről lényegesen jelentősebb jogsértés esetén alkalmazható a kívánt jogkövetkezmény.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Továbbra is azon az állásponton volt, hogy személyiségi jogsérelmet a felperesnek nem okozott. Előadta, hogy a kérdéses szituációt a felperes magatartása generálta, ha megfontolt szerződést kötött volna és ezt a családjával is megbeszéli, akkor ebbe a helyzetbe bizonyosan nem kerül. Kifejtette, hogy a felperes akkor kötött adóstársként hitelszerződést az alperesi takarékszövetkezettel, amikor kapcsolatát rendezni kívánta a volt házastársával és lányával, azonban a hitelfelvételről a hozzátartozóit nem tájékoztatta. Rámutatott arra, hogy amikor a felperes saját előadása szerint tudomást szerzett a rendszerbe kerülésről, a hozzátartozóival közös ingatlanban lakott és iratait innen intézte a társasághoz. Ekkor még családi tragédiát nem jelentett a listára való felkerülése, de felperes saját maga is közrejátszott abban, hogy a családi béke felboruljon. A tanúk előadásából arra is lehetett következtetni, hogy a bírósági levelekről tudtak, de azoknak tartalma nem érdekelte őket. A KHR rendszerbe történő felvezetés nem okozott volna megrázkódtatást, ha a felperes tájékoztatja a hozzátartozóit a bírósági eljárásról, illetőleg a család valamelyest érdeklődik erről az eljárásról. Kifejtette, hogy a rendszerbe való bekerülés egyáltalán nem olyan szegényfolt, mint annak idején, amikor ezt a rendszert felállították. A lakóhelyen is kizárólag úgy tudódhatott ki az esemény, ha a felperes, illetőleg a hozzátartozói erről a közvetlen környezetet tájékoztatták.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (3) bekezdése alapján csak a fellebbezési kérelem keretei között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetései is helyesek voltak, azzal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Fejér Megyei Bíróság jogerős ítélete alapján tényként kellett kezelni az eljáró bíróságoknak azt, hogy az alperes nem a jogszabályoknak megfelelően továbbította a felperes adatait a Központi Hitelinformációs Rendszerbe, tehát jogellenes magatartást tanúsított. A felperes által indított személyiségi jogi perben alapvetően az volt vizsgálendő, hogy ez a jogellenes magatartás a felperes személyiségi jogát sértette-e. A jóhírnév sérelmének megállapításához az alperes oldalán valótlan és sértő közlés bizonyítása szükséges. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akkor, amikor a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét megállapította az alperes terhére.

Az alperes a jogszabály adta keretektől eltérve döntött úgy, hogy a felperes adatainak továbbítását elvégzi, ennek eredményeként pedig az információs rendszer valótlan adatokat tartalmazott a felperesről. A felperesre nézve sértő szituáció kialakulása abból fakadt, hogy a valótlan körülmény miatt a felperes banki hitelműveletnél kezesi kötelezettséget nem vállalhatott, pénzügyi vonatkozásban egyéni mozgástere leszűkült.

A jóhírnévsértés törvényi tényállása szerint megkívánt valótlan és sértő tényközlést az alperes megvalósította, így vele szemben a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a)-c) pontjai szerinti jogsértés megállapítása, jogsértéstől eltiltás és az elégtételadás objektív jogkövetkezményeit az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta.

Az alperes a fellebbezésében sérelmezte azt is, hogy a felperes közrehatását a kár bekövetkeztében az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

A felperes helyzetének nyilvánosságra kerülése értékelési szempontot nem jelenthetett a közrehatás megítélésénél. A felperes sajátos személyes körülményei és hozzátartozóihoz fűződő, az átlagosnál sérülékenyebb viszonyai eredményezték

azt, hogy rossz adós minősítése napvilágra kerülhetett. Olyan tényállás nem volt megállapítható, hogy a felperes kifejezetten törekedett volna arra, hogy erről a személyes adatáról bárki ok nélkül tudomást szerezzen. Az elsőfokú bíróság megfelelően mutatott rá, és értékelte azt, hogy a felperes volt házastársa és gyermeke milyen körülmények között informálták a szűkebb lakókörnyezetet.

Mivel a nem vagyoni kártérítés megítéléséhez az alperes jogsértő magatartásának és ezzel okozati összefüggésben a felperesnek okozott hátrány vizsgálata adta az alapot, ezért a felperes adatainak KHR-be való kerülését megelőző felperesi magatartás (kezesség elvállalása, bírósági eljárás) a kártérítés, illetőleg a kártérítés esetleges mérséklése szempontjából egyáltalában nem volt értékelhető.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítésről, mint szubjektív következménnyről is megfelelően határozott és a nem vagyoni kártérítés mértékét is az eset körülményeihez képest megfelelően állapította meg, annak mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében a jogsértés megállapításakor nem tüntette fel, hogy az alperes pontosan mely személyiségi jogot sértette, de az ítélet indokolásában erre egyértelműen utalt. Jelen esetben olyan felperesi igény, illetőleg ítéleti rendelkezés nem volt, melyre tekintettel az alperest elégtétellel összefüggő közzétételi kötelezettség terhelte volna, ezért az ítélet rendelkező részének ezen hiánya nem jelentett olyan eljárási szabálysértést, ami az érdemi felülbírálatot akadályozta volna.

Az elsőfokú ítélet keresetet elutasító része kizárólag a nem vagyoni kártérítés kamatára vonatkozott, amit a pertárgyérték és a pervesztesség-pernyertesség arányának számításakor nem vehető figyelembe. Minderre tekintettel a felperes teljes egészében pernyertes lett.

Az alperesi fellebbezés eredménytelensége miatt az alperes köteles viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes perköltségét, mely a felperesi pártfogó ügyvéd munkadíját foglalja magában. A munkadíj mértékéről a felperesi pártfogó ügyvédet kirendelő hatóság dönt.

Budapest, 2011. március 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő